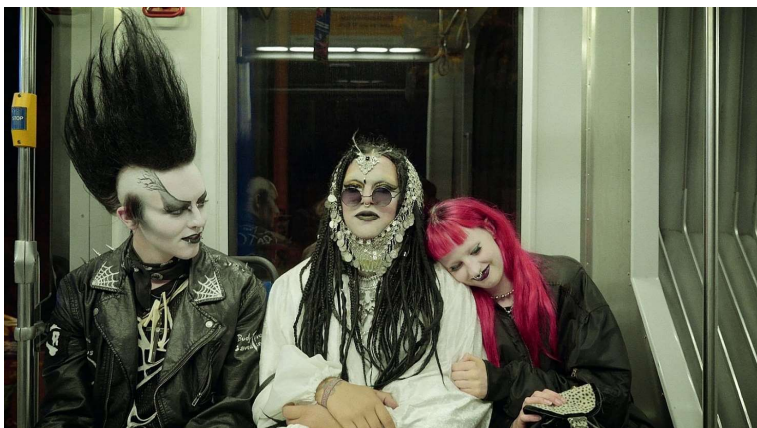

Dage på DOX#12: Ungdommen dyrker druk og dominans

Publiceret 03/05/2021 i [Kultur/Filmaf](#) [Frederik Bojer Bové](#)
Print

FILM // FESTIVAL: Ind i mørket. Tre film forsøger at vise og forklare det anderledes. Nogen får det alternative til at virke rart og forståeligt. En prøver hårdnakket at få det banale til at virke vildt og unikt. En balancerer de to ting på flotteste vis. Der er også noget smukt ved det banale. Frederik Bojer Bové har på årets dokumentarfilmfestival set tre film om fællesskaber, der kendetegnes ved stikord som druk, dominans og gotisk makeup. Han forundres og glædes over indtrykkene – og forbavses over, at filmen om seksuel dominans ikke provokerer som ventet.

Der findes mange måder at være menneske på. Nogle får kæreste og parcelhus og 2.5 børn og et job som kontorchef. Andre farver håret pink og sniffer coke og lader sig piske og binde. Og det er alt sammen okay, for vi mennesker er forskellige, og der er plads til os alle.

Men ... det er nu lidt fascinerende med dem, der dyrker druk og dominans og gotisk makeup. Er det ikke? Det er selvfølgelig helt ok, men *hvorfor?* Hvorfor ikke bare bruge sin tid på normale interesser som håndbold eller fodbold eller filmfestivaler?

Dagens tre film er ret prominent placeret på festivalen. Den ene er i hovedkonkurrencen, de to andre har vundet store priser. Så det er et spørgsmål, der ligger i tiden. Hvilke svar kommer vi frem til?

Passion (Maja Borg)

Passion er virkelig eksemplarisk god til at forklare sit emne. Nærmest for god. Jeg sad efter ingen tid og tænkte: “Ja, BDSM giver da mega meget mening, når de forklarer det på den måde. Det forstår jeg da godt, at de kan lide”. For uindviiede står [BDSM](#) for bondage, dominans, sadisme og masochisme.

Det er beundringsværdigt! Men måske også filmen blev en lille smule mindre provokerende, og en lille smule mere kedelig af, at den var så velforklaret.

Vi mennesker søger altid efter noget større. Der er altid lige det, vi mangler, som kan gøre os perfekte. Vi finder det bare aldrig. Det må vi hver især finde ud af, hvordan vi vil håndtere. Nogen af os dyrker idéen om noget større i religionen. Nogen dulmer længslen med stoffer, sex, sko, etc. Nogen gør sikkert begge dele.

Instruktør Maja Borg diskuterer det en del med en præst. Troen på Gud kan hjælpe en med at falde til ro. Acceptere sin egen plads i verden. Og det er egentlig lidt det samme med BDSM. Det er rituelt, det er regelret. Der er et ulige magtforhold, hvor den store føler sig tilbødt, og den lille føler vedkommende får noget, man ikke har fortjent. Begge parter er tilfredse.

Der er rigtig meget snak i *Passion*. Vi får som nævnt forklaret, hvorfor BDSM er så fedt. Og senere er vi også med til seancer, hvor det først og fremmest gælder om, at alle er *helt* med

på, hvad der skal ske, hvor grænserne går, hvad der vil være dejligt og hvad der ikke vil. En af dem, der kan lide at dominere, forklarer, at han virkelig også godt kan lide al den snak om regler, for han kan godt lide at tænke på de rammer, han vil få lov til at lege inden for.

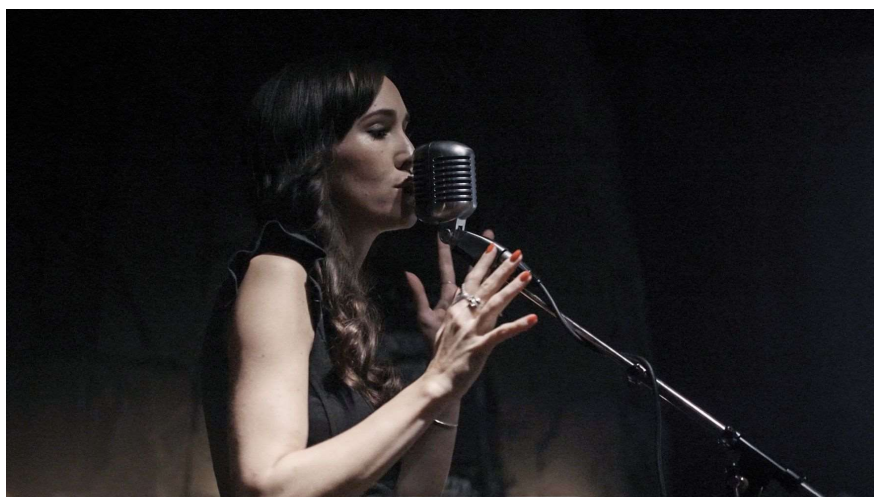
Som en OBS-reklame fra halvtredserne. Bare om pisk og fisting

Og så bliver der ellers bundet, og pisket, og hængt folk op i lofter. Hældt stearin ud over nøgne kroppe. Kørt lidt knive hen over hud. Og det ville måske i anden sammenhæng være ret provokerende. Men her virkede det bare virkelig trygt og hyggeligt. Et ret intimt rum at blive lukket ind i. Men det virker ikke pornografisk. Det er mere som at overvære et kærestepar have missionærsex under dynen. Virkelig god missionærsex! Jeg tænker bare mest: "Ej, hvor er det fedt for jer!"

Da jeg så beskrivelsen af *Passion*, så virkede det som om, den ville provokere ved at sammenligne kirke og BDSM. At kristendom ville blive 'queeret'. I stedet sker det modsatte. BDSM bliver afmystificeret og virker nærmest normativt. Det er halvanden time med folk, der giver samtykke! Og derefter viser den, hvor velsignet vidunderlig samtykke-sex kan være, og hvor fabelagtigt mange forskellige ting man kan gøre ved hinanden, fordi begge parter ved, at den anden har lyst.

Den afslappede æstetik, ofte sort/hvid, medvirker også til filmens normative præg. Som en OBS-reklame fra halvtredserne. Bare om pisk og fisting. Men den slags er da også ret så vigtigt at blive informeret om.

Dejlig film. Jeg har en lurende fornemmelse af, at instruktøren egentlig forsøgte noget andet. Men jeg havde en virkelig behagelig oplevelse.

Julia and I (Nina Hobert)

Der er også virkelig meget snak i *Julia and I*. Men ikke så mange samtaler. Snarere virkelig mange monologer – til tider helt usammenhængende. Det er ret kendetegnende for en film, der mest af alt er et kæmpe kaos, der lidt for meget forsøger at give mening.

De to kvinder åbner op om problemerne i deres familier, hvilket gør dem til langt mere interessante karakterer, end at de bøvser offentligt og tisser for åben dør.

Instruktøren Nina Hobert beslutter sig i 2017 for at ville filme sin veninde Julia, som hun mener lever langt mere frit og ægte, end hun selv gør. Julia bor i København, synger jazz og skriver digte. I filmens første scener følger vi de to kvinder rundt i København, mens de gør helt *crazy* ting såsom at bøvse eller spise rigtig meget fastfood. Ninas voiceover siger, at Julia nærmest er som et kunstværk, hvilket er ret svært at se. Her var filmen tæt på at gå til i selvfedme, efter min mening.

Men så sker der noget. Det bliver langt mørkere. Julia bliver indlagt på afvænning. Nina begynder at fortælle om sine egne depressioner og begynder at undersøge, hvor de kommer fra. De to kvinder åbner op om problemer i deres familier, hvilket gør dem til langt mere interessante karakterer, end når de bøvser offentligt og tisser for åben dør. Det bliver endog *rigtig* mørkt.

Men så får de det bedre en overgang. Og så er vi tilbage ved, at alt er kunst, og *wow*, hvor er det da bare vildt, at de rejser rundt i verden og tager flotte billeder og er helt vildt unikke. Og så får de det dårligt igen. Og så sker der nogle helt vildt mærkelige ting, såsom at Nina pludselig antyder en fortælling fra gymnasietiden, som ingen af deres kammerater fra dengang har lyst til at grave op. Og så lidt kræft, og noget med fædre, et drys kønsdysfori og mere alkohol. Hvordan i alverden skal det give mening?

Og ja, så sker der noget virkelig uforudsigeligt, som der nogle gange gør i dokumentarfilm. Og det bliver klimaks. Og hvis ikke du allerede ved det, så gætter du det *aldrig*!

Vi kommer ikke langt nok ned, til at det gør rigtig ondt. Det bliver ikke rigtig kaotisk nok, til at man selv får lov at finde rundt. Men alligevel giver intet mening på tilfredsstillende vis

Julia Werup er ikke en helt ukendt person herhjemme, [og der er måske nogen, der vi vide, hvem det er, som i sidste ende binder krølle på historien](#). Men hvis ikke man ved det, så vil

slutningen af *Julia and I* føles som det vildeste '[deus ex machina](#)' i en delvist dansk film, siden kejser Franz Joseph pludselig løste forviklingerne i *Sommer i Tyrol*.

Det er virkelig virkelig sjovt, og det er endnu mere sjovt, at denne svenske film aldrig forklarer, hvorfor det for danskere er så vildt sjov en slutning. Men der er rigtig meget, der aldrig bliver forklaret i den her film. Jeg forstår stadigvæk helt grundlæggende ikke, hvad det er, der foregår. Hvor faen kommer pengene f.eks fra? De her to kvinder har liv, hvor den ene bare beslutter, at hun vil rejse til Bangkok og sidde der, indtil hun har lært at producere musik. Okay, men ... Hvordan får man råd til det?

Men i virkeligheden burde langt *mindre* blive forklaret. Forklaringerne er nærmest alle dårlige.

Og det frustrerer, når der kommer for mange af dem, hvilket der især gør til sidst. Ikke at de får filmen til at hænge sammen. I stedet føles det som at læse halvdelen af en konspiratorisk kriminalroman, hvor plottet bliver mere og mere komplekst, hvorefter det hele bliver forsøgt rundet af på to sider med en banal morale.

Vi kommer ikke langt nok ned, til at det gør rigtig ondt. Det bliver ikke rigtig kaotisk nok, til at man selv får lov at finde rundt. Men alligevel giver intet mening på tilfredsstillende vis. *Julia and I* er et projekt, som ender med at være ret frustrerende, og jeg kan ikke helt forstå, at den vandt Nordix:Dox Award for næsen af f.eks [Thyland](#).

Jeg mangler noget. Men projektet er grundlæggende interessant, så hvis der kommer en sequel, så ser jeg også den.

Klub Kranium (Frigge Fri)

Det som virkelig skinner igennem i de her tre film, er fællesskaberne. Fællesskabet i BDSM-miljøet eller imellem de to veninder. Frigge Fris film *Klub Kranium*, der vandt Politiken Danish:Dox Award, skildrer et fællesskab under pres mellem tre gother, fordi folk bliver ældre, og nogle har mere brug for fællesskabet end andre.

Det er en ret stor kvalitet ved filmen, at den bliver loyalt hos Jose, selv når hun virkelig går hen og bliver kedelig.

Hovedpersonen i filmen er Jose, en ung kvinde fra Fjerritslev, der ikke rigtig passer ind. I filmens åbningsscene forklarer hun, at hun alligevel aldrig ville blive god nok til håndbold til at vinde de lokale pigers respekt, så hun gider egentlig overhovedet ikke prøve. I stedet har hun fundet fællesskaber via nettet og hænger især ud med de to goth-drenge, Mareridt og Jay.

Mange film ville sikkert fokusere på de to unge mænd, hvis baggrunde forekommer langt mere tumultariske end Jose's mest af alt kedelige provinsliv. Mareridt er homoseksuel og er en del mere punk end Jose. Jay kommer fra et meget indre-missionsk hjem og vandrer rundt med hanekam i stuen, hvor ordene 'arbejd og bed' hænger på væggen. Der er et mere autentisk mørke i deres liv, hvor Jose langt hen ad vejen virker som om, hun er goth, fordi det er sjovt. Det er en ret stor kvalitet ved filmen, at den bliver loyalt hos Jose, selv når hun virkelig går hen og bliver kedelig.

Jose møder Jan og flytter i højhus i Gladsaxe. Hun begynder endda at arbejde i Netto. Det er der ikke så vanvittigt meget goth over. I stedet begynder der at være rigtig meget *hello kitty merchandise* i den lille lejlighed. Mareridt kan overhovedet ikke kapere det. Han mener, hun bare har været en *poser*, han er rasende over, hun ikke vil hænge ud, og hun får ikke rigtig forklaret, at hun ingen penge har til at lave ting for. Det bliver et meget voldsomt brud.

Det er bare rigtig hårdt at være menneske. Man behøver slet ikke hårde stoffer for at have det mærkeligt

I filmens sidste del laver Jay og Mareridt nogle helt vilde ting. De er virkelig stadigvæk helt særlige. Jose sidder bag kassen i Netto – og sidder i en sofa med sin kæreste. Men igen: Det er stadigvæk virkelig filmisk. Jose er ikke en *poser*, men måske er hun heller ikke *straight* goth. Der er noget særligt over hende, også over hendes stil, selv når hun har Netto-uniform på. Frigge Fris kameraarbejde fremstiller hende på en måde, hvor hun altid står helt særligt i rummene – ligegyldig om det er en *Crazy Daisy*, eller en goth festival, eller en Netto, eller om hun ligger på en græsplæne.

Dermed finder Frigge Fris film nærmest noget universelt. Det er bare rigtig hårdt at være menneske. Folk lyver for hinanden og mindst lige så meget for sig selv. Man behøver slet ikke hårde stoffer for at have det mærkeligt. De store onder, brud og tab er der ingen, der kan redde os fra.

Alle film kan streames online hos [CPH:DOX](#) indtil d. 5. maj

Passion

92 minutter

Julia and I

80 minutter

[LÆS MERE I POV OM ÅRETS CPH:DOX HER](#)

[LÆS MERE I POV AF FREDERIK BOJER BOVÉ HER](#)

Topillustration: Druk, dominans og gotisk makeup på CPH:DOX. Foto: CPH:DOX

- [FREDERIK BOJER BOVÉ](#)
- [SENESTE ARTIKLER](#)

Frederik Bojer Bové (født 1.12 1986) er cand.mag. i Moderne Kultur og Kulturformidling og BA i Historie. Han blogger om film på kronoper.dk, er dansk redaktør på tidsskriftet Cinema Scandinavia og har været programlægger på Copenhagen Architecture Festival.